

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri S. J. Instructio [!] Poenitentis,
Confessarii, Et Parochi**

Segneri, Paolo

Augustae Vindelicorum ; Dilingae, 1696

Formulæ facilè & expeditè eliciendi actum Contritionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52749](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52749)

his interrogationibus, ut veluti memoria mandatas recites ordine, quo hic ponuntur, ad pedes Confessarij, sed selige ea, quorum tibi conscius es, & dispone. Secundò, non omnia quæ hoc loco fuerunt recensita, pro mortalibus peccatis esse habenda, sed solummodo ea, quæ charitatem Dei, Proximi, & nos ipsos offendunt in materia gravi, plenâ advertentiâ, & iudicio perfecto, ac voluntate deliberatâ. Quòd si discernere nescias à venialibus, nihil refert: sufficet pro interna conscientie tuæ quiete, si Confessario eâ ratione manifestes, quâ illa perpetrasti.

Formulæ,

Facile & expedite eliciendi actum Contritionis.

Contritio ex eo armorum caelestium genere est, quorum ictus peccato semper lethale infligunt vulnus, & momento destruunt. Iudicavi proinde per quâ fore utile, si eorum tibi telorum copiam ex aperto quodammodo armamentario suppeditarem. Quare primo loco breviores præmittam formulas, quas in subitis casibus ad manus habeas, & veluti arma leviora tractare possis. Subjungam dein paulò fusiores, quibus pro diversa constitutione animi uti licebit, certòsq; ictus destinare. Id unum te rogo, ne ullû transire diem permittas, quo non in unâ alterâve harum formulâ te exerceas; quia facile evenire potest, ut ex perita hac ar-

morum tractatione aliquando æterna tibi salus exoriatur.

I.

Deus meus, plus doleo, quòd te offenderim, quàm ob quodcunq; aliud malum, Invenisa, infinita Bonitas. Amo te super omnia bona.

II.

O Bonum incommutabile! O qualem tecum feci permutacionem! Confundor de ea cogitans. Verè non potuit tam gravis committi injuria, nisi ab amente aut furioso. O si possem illam meo delere sanguine! si alia ratione nequeo, non cessabo, dum vivam, planger. Et ad restaurandum honorè tuum, quem peccando abstuli, libens & prompto animo per Confessionem cupio satisfacere.

III.

Domine mi Amatissime, quòdam ex meis peccatis possum habere solatium? unum, unum est, quia damnum omne in me unum ac solum refunditur. Verum est, quando peccavi, sagittis te confingere ausus sum, sed ex omnes in caput meum fuerunt reortæ, & que me solû vulneravi. Ergo uti summe

sumē me pœnitet tanta malitia, ita maximum mihi affert gaudiū, nihil quidquā absolutissimæ tuæ felicitati fuisse detractū, quā frueris. Gaudeac fruerē illā, O Domine, mihiq; pro pietate tua largire gratiā, ut vivere me tædeat, nisi ad tuum beneplacitum possim vivere.

IV.

Domine mi, unicè adorande, ecce ad pedes tuos me obijcio pudore confusus, ob enormēs injurias, quibus te offendi. Oro supplex veniā, & quantum possum, eas detestor, quia tu es Sanctissimus, Sapientissimus, Amabilissimus, & dignus ab omnibus creaturis infinitis honorari obsequijs. Vellem prius omnibus pœnis succubuisse, quā te offendisse; petoque imposterū potius eas perpeti, quā pristinā iterare offensam. Tu mihi benignissime concede per illum amorem tenerimum, quo me creāsti, conservāsti, redemisti, ut ita fiat. Interea impertire mihi gratiam, ut sciam bene confiteri peccata mea; quæ ego firmiter propono omnia candore ac sinceritate manifestare, velut si tibi ipsi loquerer, qui omnia nōsti.

V.

O Deus infinita magnitudinis! Tu tanquam immensus, nullum non implet locum; omnia vides, audis, ubiq; præsens es. Et ego ista sciens, ausus sum peccare, quasi extra tuum conspectum degerē. Detestor impudentiam meā horrendam, & abominor temeritatē meā, quā non fui veritus in oculis tuis talia committere. Agnosco, me fuisse meritum, ut à facie tua projiciar. Sed quid respondebo tibi, O Deus meus? Et si me omnibus pœnis subjiceres, nihilominus detestarer peccata commissa, quia Tu es, qui es: dignus infinite amari, etiam ab ijs omnibus, quos odisti.

VI.

O Deus infinite Potens! cui tanta debetur reverentia, ut in conspectu tuo omnes Angeli contremiscāt in caelo, Principatus & Potestates. Et ego terra vermis abjectissimus non destiti in te esse injuriosus. O quantum ego, Domine mi, facinus istud detestor! Ignosce, obsecro, nō aliam ob causam, quā ut tibi eam reddas gloriā, quā tibi subacti pariunt rebelles. Fateor ex eorum numero me primum

primum esse, atque omnium arrogantisimum, & insolentissimum. Ideoque tantum me tuæ Majestati submitto, quantum te antea sprevi: paratus etiam, à te in nihilum redigi, si prævideras, te rursus à me contemptui habitum iri.

VII.

O Deus infinitæ Justitiæ! Ecce reum ad pedes tuos prostratum, qui toties ausus est tuam irritare indignationem. Si me tandem pro meritis punire vis, agnosco te Dominum meum, feri, & stringe fulmina. Quod enim malum atrocius me poterit obruere, quam quod incurri offendendo Te? Hoc est malum illud, quod cætera omnia meretur. Hoc est, quod me affligit, & angit, quod te adeo parvi fecerim. Domine mi Amantissime, non ita fiet amplius. Atque in signum firmissimi hujus propositi ad te confugio, meq; offero lubentissimè qualicumque castigationi, quam mihi peccatum afferre possit, dummodo non peccem.

VIII.

O Deus infinitè Misericors! Si unquam verè demonstrasti, quod tua Clementia omnes excedat

terminos, id nunc apparet, dū in hanc usque horā me sustinisti. O inaudita tolerantia! O ineffabilis pietas! Quis ex terrenis Principibus vel unicum eorum passus esset contemptum, quibus ego te despexi, quin cum dirissimis extimeraret modis? Verissimum esse, profiteor. Tanta hæc amabilitas, quam tibi inesse video, facit, ut compunctus nunc multo majorem peccatorū meorum dolorem concipiā. Et quomodo potui inquam esse ita temerarius, & arrogans, ut te Deum tam bonum offenderem! Prius me tellus dehiscens absorbeat, quam similem offensam rursus comittam. Firmiter apud me decretum est, quod, etsi certissimò mihi constaret, nullam mea peccata insecutura esse pœnam, semper tamen ea vellem vitare, atque abominari, tantum modo ne tua abuterer Bonitate.

IX.

O! quam te non agnovi, Rex Gloriæ, quam ego te non novi! si vel parū luminis habuissem, quomodo te potuissem comutare fontem vitæ æternæ, cum facidissimis mearum voluptatum cisternis? Tu, Domine mi, semper fui-

sti, & eris desideriorum meorum centrum; quidquid hactenus apprehendi, non superest amplius, & velut umbra evanuit. Et nihilominus vanissimæ huic umbræ te postposui, incredibili ausu tibi insultando, etiam si fieri potuisset, peccatis meis te ex universo hoc eliminaturus. Non, non, quod iterum deploro cum intimo cordis mei sensu & amaritudine, non te agnovi. Sed non ita fiet deinceps. Ita protestor coram curiâ tuâ caelesti, in cujus conspectu stô. Quâdiu tu eris Deus, ego tuus ero fidelis servus. Prius opto in nihilum redigi, quam tibi rursus esse infidus.

X.

Peccavi. Quid faciam tibi. O Custos hominum? (Job. 7. 20.) Ita ne Domine mi, peccavi, & peccatum tam grande? Quid nunc faciam? an excogitabo rationes subterfugendi iram tuâ? sed quis ego sum, ut me potius respiciâ dignissimum omni pœna, quamcunque mihi irroges? Tu verò solus respicien-

duus es mihi. *Quid faciam tibi?* Cupere invenire modum, quo ereptum tibi honorẽ, mihiq; vindicatum, restaurarem. Ideoque ecce in conspectu omnium creaturarum fateor, me tali actu exitissime ingratissimum, ac perfidissimum proditorem. Retracto has omnes injurias, non aliam ob causam, quam amore tui. Ideo ex toto corde doleo, ideo abominor, quia Te amo: Ideo decrevi milles mori, quam ut te iterum offendam. Tu, Optime Custos hominum custodi me etiam ut rem tuam; Sed custodi me ab illo malo, quod censeo gravissimum esse omnium, tui scilicet offensâ.

Hi sunt, quos exhibui modò, actus nobilissimi Contritionis, ubi notandum est; ut fructum optatum afferant, non satis esse, eas solummodo legere, sed ex animo proferre. Quod si fiat; miram planè vim exerent; quippe uno momento ex animâ peccatum eijciunt, eique gratiam substituunt, semper tamen relicta obligatione, id suo tempore confitendi.

F I N I S.